

سی گام خودسازی

گام بیست و چهارم: استعاذه

دعای روز بیست و چهارم ماه رمضان: «اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ فِيهِ مَا يُرْضِيكَ وَأَعُوذُ بِكَ مِمَّا يُؤْذِيكَ وَأَسْأَلُكَ التَّوْفِيقَ فِيهِ لِإِنْ أَطِيعَكَ وَلَا أَعْصِيكَ يَا جَوَادَ السَّائِلِينَ».

«وَأَعُوذُ بِكَ مِمَّا يُؤْذِيكَ»، «از آن چه تو را می آزارد به تو پناه می برم».

پس از توبه و انابه به درگاه خدا و و شستشوی دل و جان و روان از پلیدی ها و آلودگی ها، گام بعدی پناه بردن به خدا برای سپاس گزاری از سلامت نفس و پیش گیری از آلودگی دوباره به معصیت و نافرمانی خداست. باید از شرّ نفس اماره و شیطان گمراه کننده به خدا گریخت و برای پیروزی از خدا کمک گرفت. باید لب را به ذکر «اعوذ بالله من الشیطان الرجیم» مترنّم کرده و همواره در نظر داشت که باید به حول و قوه ی الهی پناه برد؛ «لا حول ولا قوه الا بالله».

علمای عرفان و اخلاق دو مقام و میدان را برای پناه بردن به خدا مطرح کرده اند: یکی میدان «رغبت» است در آیه ی شریفه «وَأَنَا إِلَى رَبِّنَا رَاغِبُونَ» (قرآن، قلم: 68) و یکی میدان «اعتصام»، «چنگ زدن به ریسمان محکم الهی» در آیه شریفه «واعتصموا بحبل الله جميعاً ولا تفرقوا» (قرآن، ال عمران: 103)

در کتاب صد میدان آمده است: «میدان هشتاد و یکم «اعتصام» است؛ از میدان استسلام، میدان اعتصام زاید. اعتصام دست بر زدن است. اعتصام بر سه رشته است:

اول دست در توحید زدن که «فقد استمسك بالعروة الوثقى (قرآن، بقره: 256) است. دوم به قرآن چنگ زدن که «حبل الله» است: «واعتصموا بحبل الله جميعاً» (قرآن، ال عمران: 103). و سوم دست به حق در زدن که «و من يعتصم بالله» (ال عمران 101) است» (1). الهی! تو مؤمنان را پناهی، قاصدان را بر سر راهی (2) و در منزل و مقام رغبت زیر آیه ی شریفه «و زکریا اذ نادى ربه ربّ لاتذرنى فرداً وانت خير الوارثين. فاستجبنا له ووهبنا له يحيى واصلحنا له زوجه انهم كانوا يسارعون فى الخيرات ويدعوننا رغبا ورهبا وکانوالنا خاشعين»، (3) نویسد: یادکن زکریا را که خدا را فرا خواند و گفت خدایا! مرا تنها و بی فرزند مگذار و تو بهترین وارثانی. پس ندای او را اجابت کردیم و یحیی را به او دادیم و همسر او را زاینده کردیم. چون آن ها در کارهای نیک شتابان بودند و ما را از روی بیم و امید می خواندند و برای ما فروتن بودند.» به مذاق عارفان معنی آیه این است: خداوند، پرده عصمت از من باز مگیر و مرا بر یادکرد خود می دار و از خود به دیگران مشغول مدار .

خداوند بندگان را بناخت تا بشناختند. توفیق داد تا پرستیدند. تلقین کرد تا بخواستند. دل آن ها را معدن نور کرد تا دوست داشتند. خدایی که بی رشوت دوست دارد، بی منت عطا دهد و بی وسپلت

1. انصاری، عبدالله، رساله صد میدان، ص 101.

2. فضل الله میبدی، ابوالفضل، کشف الاسرار و عده الابرار، ج 9، ص 268.

3. قرآن، انبیاء: 89.

4. انصاری، عبدالله، منازل السائرین، ص 309.

#گروه_صهبای_رمضان

معاونت فرهنگی تربیتی مرکز آموزش های غیرحضور

<http://vufarhangi.whc.ir>